

Jeruzsálembe menni az ünnepre: ez öröm volt a zsidó ember számára. Zsoltárok, „zarándokénekek” szólnak erről. Menet közben, amikor megpillantották Jeruzsálemet, dicsérő énekekbe kezdtek. Jézus pedig, „amikor meglátta a várost, megsiratta”.

Megy vele a sokaság, ők is örvendeznek, de nemcsak a régi zarándokénekeket éneklik, hanem egyenesen Jézust dicsérik. „Áldott a Király, aki az Úr nevében jön!” – és Jézus sír.

Nemrég ezt mondta: „most felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfián beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak” (Lk 18,31). Tudja, hogy ott neki szenvednie kell, meg fogják ölni, de nem azért sír, mert Ővele ezt teszik. Nem magát siratja, hanem a várost: a vezetőket és a népet, amely nem fogadta be Őt, mert Ő nem olyan Messiás, amilyet vártak. Nem a politikai, földi szabadságukat szerzi meg, hanem a bűneiktől szabadítaná meg őket, ha befogadnák. Nem evilági békességet hoz: nem azt, hogy ne támadjanak meg idegen népek, ne kelljen konfliktusba keverednem senkivel (egyáltalán ne is kelljen találkoznom hitetlenekkel), hanem Istennel való békességet. Mert ez az, ami örökre szól, és ezt csak Ő tudja megszerezni nekünk. „Békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5,1). Nélküle nincs békességünk, mert Isten haragja alatt vagyunk. Ő vette el ezt a haragot – Ő vette magára a kereszten.

Jézus Krisztus kereszthalála győzelem, ezt jelenti ki azzal, hogy „elvégeztetett”. Nem ezért sír. Azért sír, mert maga előtt lát sokakat, akiknek az Ő halála, feltámadása, győzelme semmit sem használ. Elvesznek, mert „nem ismerték fel, ami a békességükre való”. Nem kellett nekik az a békesség Istennel, amit Krisztus hoz. Nem kellett nekik Isten. Megelégedtek azzal, hogy teljesítik, amit a vallásuk szerint teljesíteniük kell. – Zakariás még felismerte: „Áldott az Úr... meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki”, a mostaniak már „nem ismerik fel meglátogatásuk idejét”. Örülnek, amikor Jézus sír, és nem tudnak örülni annak, aminek örülniük kellene: hogy Isten meglátogatta őket.

Nemcsak a jeruzsálemi vezetők voltak ilyenek. „Az egész Izráel”, közülük csak néhányan ismerik Jézust, később is csak kevesek fognak hinni benne. Akik vele mentek, azok sem ismerték fel jól. „Azt gondolták, hogy azonnal megjelenik az Isten országa” (Lk 19,11), hogy az Úr Jézus akkor nyilvánosan átveszi az uralmat. Nem ez volt Isten akarata. „Egy nemes ember elment messze tartományba, hogy országot vegyen magának, azután visszatérjen” (Lk 19,12). Jézus valóban messze ment: a keresztre, ott a mennyei Atya haragja alá, a mi bűneink büntetése alá. Így szerezte meg az „országot”, amelyben „Isten felmagasztalta mindenek fölé” (Fil 2,9). Vissza is fog térni, és akkor már mi is bemehetünk az Ő országába.

Jézus bevonul Jeruzsálembe; bemegy a templomba és megtisztítja. „Nem a római katonákat kergeti ki, hanem a templomból a kufárokat” (Joó Sándor). A saját népe között tesz rendet, mert az az övé. Isten házána a rendjét, Isten tiszteletét állítja helyre, mert Ő Isten, és Ő annak a háznak a gazdája. Nekünk is Ő a gazdánk, „testetek a bennetek élő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok” (1Kor 6,19). Bennünk is Isten tiszteletének kell folynia: „dicsőítsétek Istent testetekben és lelketekben”, mindenben, amit teszünk, ahogyan beszélünk, ahogyan gondolkodunk. – A kufárok a „pogányok udvarán” voltak, oda jöttek a más népekből valók, akik Istent akarták imádni, de csak az üzletelést látták. Vannak, akik szeretnék Istent imádni, Őt keresik: mit találnak nálunk, bennünk? Azt, hogy mi Őt imádjuk, Ő az Urunk, vagy azt, hogy ugyanúgy a világ az urunk, mint másoknak? Ha ugyanolyan az életem, ugyanazok a céljaim, az érdeklődésem, mint a hitetleneké, ugyanúgy csak magammal törődöm és másokkal nem, nem fogják elhinni, hogy jó ahhoz az Istenhez tartozni, akiben én is hiszek. – „Az én házam neve imádság háza lesz minden nép számára” (Ézs 56,7): imádkozunk-e „minden

emberért...” (1Tim 2,1), engedjük-e, hogy Isten azokat tegye fontossá nekünk, akiket akar, hogy imádkozzunk értük?

Jézus tanít a templomban. A vezetők el akarják pusztítani, kérdezzetik azért, hogy elfoghassák. Ő az ilyen kérdésekre is felel. A nép hallgatja; vajon mit hallanak meg a válaszaiból? Amikor pl. azt mondta: „adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené”, sokan csalódhattak benne.

Hogyan hallgatom én? Van-e még bennem hamis várákozás, illúzió, amit le kell rombolnia? Ragaszkodom-e valamihez, ami engem szolgál és nem Őt? Úgy hallgatom-e mindig, hogy Ő szóljon, amit akar, cselekedjen, ahogyan akar? Mert Ő az én Uram és én Istenem, akit imádnom kell nekem, és akit meg kell ismerniük azoknak, akik velem vannak.

Lk 18,8

„Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik (választottainak) hamarosan. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”